

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 24 • год. CIV • 18 декември 2025 г. • цена 1 лев / 0.51 € www.stdbg.org
Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

НАШИЯТ КАПИТАН

181 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

ИСКРА ЧЕРНЕВА

Разказът за живота му все ни се струва непълен, не дотам чувствен и винаги сякаш остава незавършен. Защото мащабността и значимостта на национални светини като него преминава отвъд и надскача представите ни за родолюбие, преданост към род и родина, саможертва и отдаденост до край на каузата за свобода, единение и справедливост. Исполните като Капитан Петко войвода непрекъснато ни напомнят, че има още и още какво да научим не само за тях, но и за епохата, която ги е изградила като характери и личности. Знаем много неща за него, дължни сме да ги знаем: че още на 19 години се включва в хайдушки дружини, че много скоро след това създава своя собствена чета, действаща в Родопите и Беломорието, знаем за срещата му с Джузепе Гарибалди и участието му в борбите за независимостта на остров Крит, за това че организира след това самозащитни отряди, които пазят българите в Родопите след 1878 г., че посвещава живота си на освобождението на беломорските българи и обединението на България. Само за една година до 1879 г. Капитан Петко войвода и четата му успяват да защитят над 30 села от погромите на башибозуците. Чели сме и за мрачните му дни във вече свободна България. Когато разлиствах всички тези страници от изпълнения му с превратности труден борчески живот, ми направи огромно впечатление това, че навсякъде прозираше необикновената, неподправена любов на хората към него. И затова той по-късно ще изрече „...за мене царството е там, дето ме тачи народът“. Тази всенародна, стигаща до екзалтация обич изкрystalизира съвсем естествено в един жив, органичен фолклор, в предания и легенди, чрез които хората го обграждат с ореол на мистичност, тайнственост и загадъчност, загатващи за почти нечовешка, свръхестествена вълшебна сила и мощ. Същия силен митологичен заряд ще открием и в песните за славните хайдути, за войводите – бранители на българския народ от чуждото иго, Страхил, Индже, Вълчан и Чавдар, за безстрашната Румяна, точно така въздейства и „Петко льо, капитанине“. Знаем я всички, слушали сме я хиляди пъти, плакали сме на нея. Тъжната ѝ, но изпълнена с надежда родопска мелодика ни повежда към легендите, създадени от хората за техния защитник,

за тяхната опора и сетна надежда. Още приживе българите от Беломорието и Родопите го боготворят, обграждат го с предания за чудна слава. Едно от тях е за червената кърпа. Тя наистина е съществувала, Петко винаги я носел на ръката си или около врата си, имала е обаче свое „конспиративно“ значение – служела като тайно разпознаване между тракийските въстаници, особено след 1878 г. Така постепенно се зародило вярването на селяните, че червената кърпа има почти магическа сила и носи смелост и късмет. От уста на уста се носело: „Който види черв-

ната кърпа, да знае – Петко е близо, и ако слуша сърцето си, ще бъде спасен“. Ами притчата за Петковия ятаган, който пее? Войводата носел винаги своя ятаган, но той му служел не само като оръжие. Е, имал си и пушка, какъв хайдутин ще е без нея! Дал ѝ дори и име – Сивушка. Въпреки това пред Сивушка предпочитал много често сабията си. В ношите преди битка поставял ятагана си до камък и слушал „песента“ му – това били тихи, едва доловими звуци или вибрации, които според легендата предсказвали успех или опасност.

Петко знаел и къде е водата, която спасявала. В Доганхисар той посещавал един извор, който никой друг не знаел, но с водата от него успявал да изцери болни и ранени четници. Така местните започнали да вярват, че водата е с благословия и помага, не само на смелите. Останал е и друг почти митичен

разказ за славните дни на Петко, този за мълчанието на планината, което криело много тайни. Тя, разбира се, от време – на време проговаряла, но само на прочутия войвода. Когато веднъж той трябвало да преведе четата си през една река, но отсреща ги чакали въоръжени и многобройни турски потерци, та заради това преминаването изглеждало почти невъзможно, той се обърнал към неувверените си четници и им рекъл: „Слушайте внимателно. Планината ни говори. Камъните казват кога врагът приближава. Виждате ли, че не сме сами“. И тогава като че станало чудо – един от камъните издал едва забележим звук. „Ето, камъкът казва, че врагът е близо, но още не ни е открил“ така успокоил хората си Петко. Преданието разказва, че той превел четата, без да гръмне ни един куршум и без врагът да ги засече. Когато стигнали на вече безопасно място, един от четниците го попитал: „Как стана така, капитане, как така камъните ти говореха?“ Петко се усмихнал дяволито и погледнал ятагана си: „Те не говорят на глас, но който има ухо за тях, чува всичко. И който знае да ги слуша, оцелява“. Оттогава селяните повярвали, че планината сама пази смелите и че Петко войвода е човекът, който може да чува гласа на камъните. Почти като в легендите за магичната Родопска планина, нали?! За старите чанове, за тъжните песни, за звездите над нея... Всички тези народни вярвания, дошли до нас вече като легенди за войводата, днешната историческа наука обяснява като метафора за неговото необикновено умение да мотивира четата си. В повечето случаи обаче те почиват на съществувала фактология и истинност, някои от тях са създадени въз основа на конкретни, случили се факти от юначния живот на големия българин. Но имат и друго внушение – че истинската сила идва от смелостта, от предаността на идеята, от обичта към род и родина, към хората въобще (кой не знае, че той е бранил еднакво и българи, и турци от неправдите), от честността, от умението да се пази и да се помага на слабия – качества, които откриваме винаги и винаги, когато разказваме за него. Така затрогващите, понякога по детски наивни, но в същото време дълбоко смислени и звучащи истински предания, родени от народната мъдрост и обич в едни страшни и трудни времена, отвеждат нашия Капитан към вечността.

Проф. д-р
Ирена
Младенова –
Христова

„ЧОВЕК Е ЖИВ,
ДОКАТО НЯКОЙ СИ
СПОМНЯ ЗА НЕГО“

На стр. 2–3

Весела Коледа

НЕКА КОЛЕДНИЯТ ДУХ ДОНЕСЕ
МИР, ЛЮБОВ И КЪСМЕТ ПОД ЕЛХАТА ВИ

Скъпи тракийци,
В навечерието на
Рождество Христово
ви пожелавам
здраве, мир
и благоденствие!
Светли празници
и успешна 2026 г.!
Красимир Преманов,
Председател на СТДБ

**ВРЕМЕ ЗА
АБОНАМЕНТ 2026 г.**

**Ако не сме ви разочаровали
и вярвате, че „ТРАКИЯ“ е
Вашият вестник, във всяка
пощенска станция или в офисите на
ДОБИ ПРЕС може да се абонирате.**

Цената на 1 бр. е: 1 лв. / 0.51 €

**Стойността на
годишен абонамент
за 24 бр. е: 24.00 лв. / 12.27 €**

**КАТАЛОЖНИЯТ НОМЕР
НА В. „ТРАКИЯ“ Е 759.**

**Тракийската кауза
заслужава Вашата подкрепа.**

**Два пъти в месеца
очаквайте в. „ТРАКИЯ“**

„ЧОВЕК Е ЖИВ, ДОКАТО НЯКОЙ СИ СПОМНЯ ЗА НЕГО“

ПРОФ. Д-Р ИРЕНА МЛАДЕНОВА – ХРИСТОВА

Стефан Матов Младенов (10.02.1885–12.08.1976) е моят дядо, по бащина линия (сн. 1, 4, 5). Роден е в Койнаре, Плевенска област. Учил е до 7-ми клас. Той беше много мъдър и умен човек. По-голямата част от поговорките, които знам, са от него. Често казваше: „Бистра водица – мирна главица!“ „Който се учи- той ще сполучи!“... До 4-ти клас можеше да ми помага със задачите по математика, на над 85 годишна възраст... Занимавал се е с търговия, с хранителни продукти, и земеделие. От Оряхово, пътувайки с волска каруца няколко дни, са се снабдявали със стоки пристигащи по р. Дунав: син камък, сода, сол... Ходил е пеша, въоръжен с револвер, до близкото село Телиш, а от там, с влака до Плевен. Дядо обичаше да пее, а най-любимите му песни бяха: „Слънцето трепти захожда, къмто Стара планина“; „Реших да се ожена, дорде съм още млад...“... Като дете вярвах, че ми измислил песничка: „Черешки червенки, клонченца зеленки, колко хубави сте; Ех голям да стана, да се покатеря, че да ям, да ям, ей (сн. 2)...“... Открих, че текстът е на Петко Р. Славейков и се казва „Желание“ („Клонченца зеленки, ябълки червенки“)... През 1943 година, неговият син и брат на моя баща (Атанас Младенов – фармацевт), Георги Младенов създава първата книжарница в Койнаре, където се продават ученически пособия, великденски и коледни картички, блокове за рисуване, моливи (пазя набор от моливи...) и др.

Не обичаше да говори с мен за войните, но документите му от Първата св. война сочат, че се е бил в 17-ти доростолски полк, към 9-та пехотна плевенска дивизия. Дълго време не знаех от къде идва съкращението „дор.“, в удостоверението му...

В състава на **Девета пехотна плевенска дивизия**, която е създадена през 1904 година, в гр. Плевен, влизат 4-ти, 17-и, 33-ти и 34-ти пехотни полкове. **Седемнадесети пехотен доростолски полк** взема участие в Балканските войни (2012–2013) и Първата световна война (1915–1918). Белослатинска околия, в която е било Койнаре, през 1911 година преминава от 6-та Бдинска дивизионна област в 9-та Плевенска дивизионна област. Поради този факт, почти всички войници, от Койнаре, са участвали във войните, в състава на 17-ти пехотен доростолски полк.

Снимка на дядо Стефан, 1925 г.

Дядо Стефан, заедно с братята си- Димитър и Александър (сн. 4, 5), участват във войните за национално обединение. Тяхната майка- прабаба Стоянка, е изпращала

торби с чесън на фронта. Вероятно това е спасило тримата братя от холерата и др. разни болести...

През 1914 година, Стефан Младенов е преминал 3 седмично обучение във Военноморския флот, във Варна (документ от Щаба на Флота, в гр. Варна) (сн. 2). Открих и следните документи: „Билет на ст. по-

дофицер Стефан Младенов, от 1918 г., от Щаба на Дунавската част“ (сн. 3); „Удостоверение на Стефан Младенов, за участие във войните (1915–1918), в 17-ти. дор. полк“ (сн. 5).

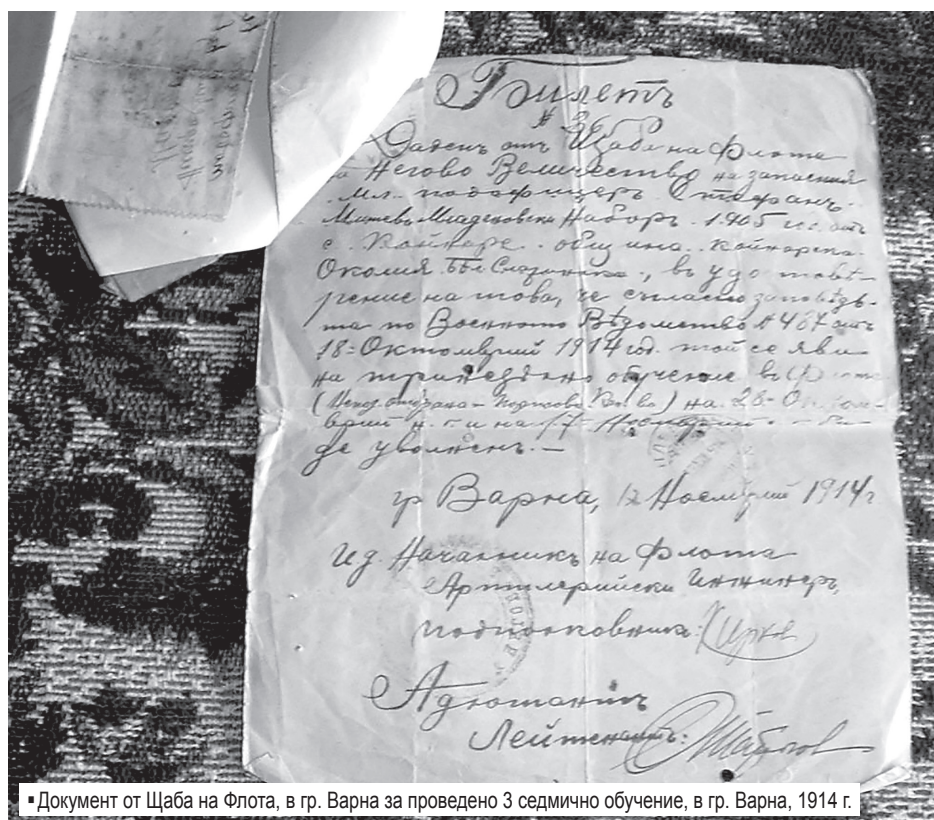
Интересна е историята със Стефан Цеков (роднина, по сватовство с моя дядо), брат на дядото на Константин Цеков от ФСБ, който се ражда с околоплодния сак (както е роден Наполеон, според легендата). Роднини на майката казали, че това е урод, да го остави, но тя разкъсва ципите със сърп, а детето проплаква и оцелява... Той е последното, 9-то дете, и е живял до 93 г. Бил е учител, в Плевен, много добър и одухотворен човек. Тези ципи майката запазва и от тях са направени муски, с които той, моят дядо Стефан, и двамата му братя са отишли на война. Всички са оцелели!...

Седемнадесети пехотен доростолски полк участва при овладяването на Одринската крепост; в северозападния сектор при с. Возгач; в североизточния сектор при с. Акбунар и Хаджикой; при атаката на Чаталджанската позиция, при височините източно от с. Кестенлик и др. Сражава се при Одрин, като част от Втора българска армия (командващ генерал-лейтенант Никола Иванов), и в Чаталджанската операция, като част от Трета българска армия (командващ генерал-лейтенант Радко Димитриев).

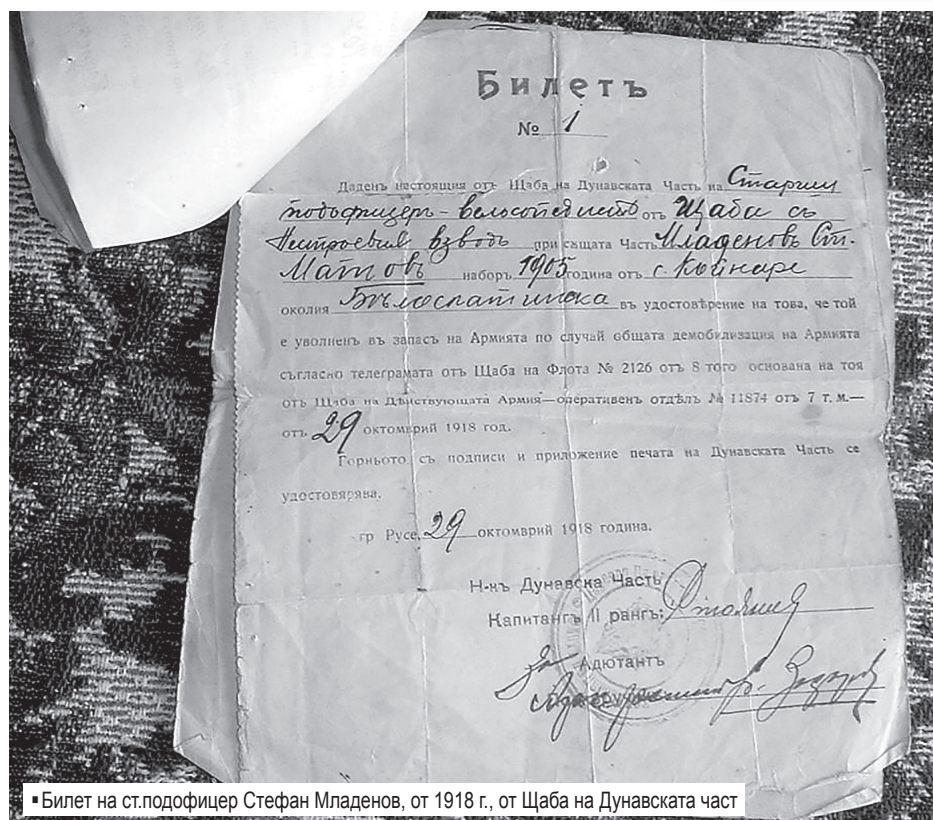
Четвъртата битка при Чаталджа, където през месец ноември, 1912 година, е спряно българското настъпление към Цариград, започва на 11 март 1913 година, едновременно с шурма на Одринската крепост. Атаката се провежда с 1-ва и 9-а пехотна плевенска дивизия, под командването на генерал Стефан Тошев. До 13 март османската армия е отхвърлена зад река Карасу, източно от град Чаталджа.

С Тракийско дружество „Одринска епопея“, гр. Стара Загора, през 2025 година, пътувахме до Чаталджа и Анкара, във връзка със 100 годишнината, от подписването на Ангорския договор. **Видяхме бойното поле при Чаталджа, поднесохме цветя, в река Карасу, с преклонение, в памет на загиналите (сн. 6).**

Продължава на 3-а стр.

Документ от Щаба на Флота, в гр. Варна за проведено 3 седмично обучение, в гр. Варна, 1914 г.

Билет на ст.подофицер Стефан Младенов, от 1918 г., от Щаба на Дунавската част

„ЧОВЕК Е ЖИВ, ДОКАТО...”

Продължава от 2-а стр.

На 22 юни 1913 г., части на I-ва Българска армия превземат Княжевац, Сърбия. Сръбската армия предприема военни действия на българска територия, в района на Вещица и Дъбравка. Подстъпите към Белоградчик са защитавани от 17-ти пехотен доростолски полк. **Край Белоградчик има паметник, посветен на загиналите от 17-ти пехотен доростолски полк.**

През Първата световна война (1915–1918) полкът влиза в състава на 1-ва бригада, от 9-а пехотна плевенска дивизия, под командването на ген. Владимир Вазов. **Моят дядо е бил „старши подофицер-велосипедист“, както е написано в документите му.**

През 1915 г. полкът води битки за височините Леско, Бабин зъб, при р. Ветреница, при Малка грамада и др. **На 11 септември 1915 година, от 4-ти пехотен плевенски полк и 17-и пехотен доростолски полк, в Плевен, се създава 57-и пехотен драмски полк. През 1917 г., той участва в боевете, при езерото Дойран, втората от Дойранската епопея.** През 1918 г. полкът води боеве при укрепената позиция на Дойран, в отстъпителните боеве по посока на селата Гючели, Костурно, Орманли и др.

Английското командване нарежда да се обстрелват българските укрепления. Концентрирани са три британски дивизии (22-ра, 26-а и 60-а) – повече от 43 000 души. Девета пехотна плевенска дивизия е попълнена с подкрепления и става общо 30 000 души. Фронтът е разделен на три зони с различна ширина, като третата (9 км), вляво от височината Караконджо до езерото Дойран, е отбранявана от втора бригада. Битката за пробив в българските позиции продължава от 22.04. до 9.05.1917 г. Атаката започва с тежък четиридневен артилерийски обстрел, на който българската армия отвръща с денонощен огън, от батареите между Вардар и Дойран, по заповед на ген. Владимир Вазов. Загубите на Девета плевенска дивизия възлизат на 2000, от които над 900 умират от болести и рани.

На 16 ноември 2019 г., в Плевен, бе открит тържествено паметник, на Девета пехотна плевенска дивизия, посветен на победата при Дойран. Издига се на мястото, откъдето през 1915 година, войниците и офицерите на дивизията, както и моят дядо,

■ Пенка, Стефан, Анка, Александър, Димитър и Георги Младенови-Плевен 1917 г.

тръгват към фронта. Фигурата на командира на дивизията, ген. Владимир Вазов, е в центъра на композицията.

Източници:

Стоян Райчевски. Генерал Владимир Вазов. Издателство „Захарий Стоянов“ 2024.

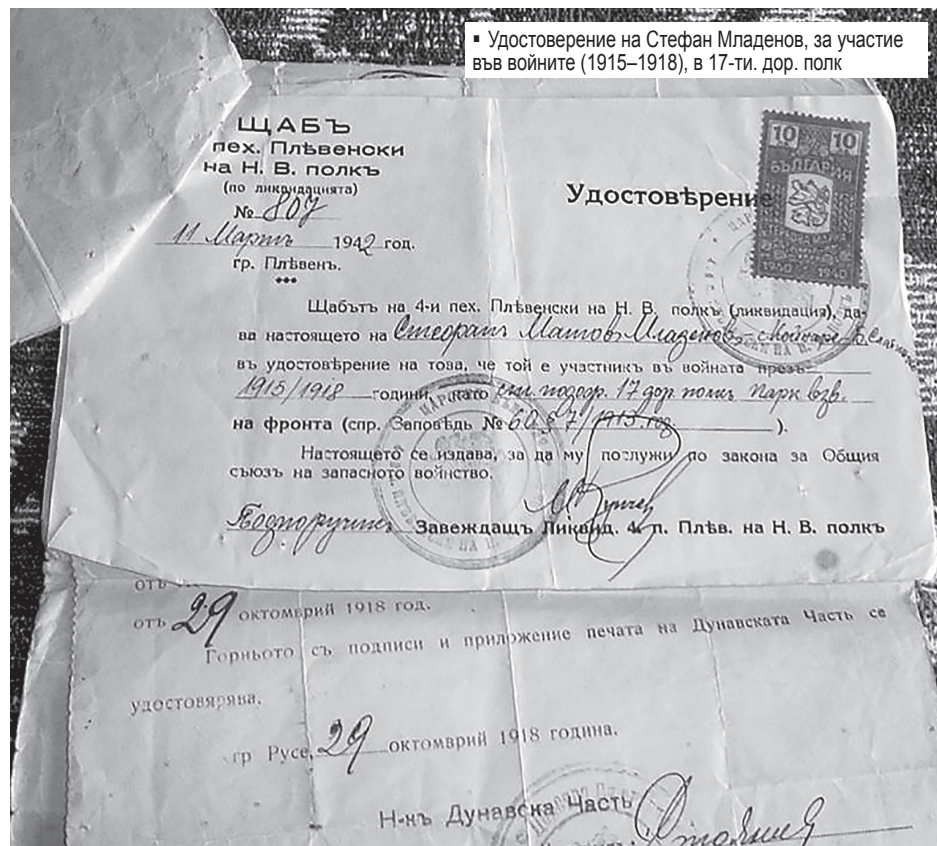
https://bg.wikipedia.org/wiki/Девета_пехотна_плевенска_дивизия

https://bg.wikipedia.org/wiki/Седемнадесети_пехотен_доростолски_полк

https://bg.wikipedia.org/wiki/Дойранска_епопея

<https://severozapazenabg.com/паметник-доростолски-полк>

<https://kartanavremeto-vratsa.org/story/1152/26>

■ Удостоверение на Стефан Младенов, за участие във войните (1915–1918), в 17-ти. дор. полк

■ Цвета в река Карасу, в памет на загиналите при Чаталджа

100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПЕТКАНА ЗАХАРИЕВА

На 28 ноември т.г. Клубът на жената – тракийка при Тракийско дружество „Одринска епопея“, Стара Загора съвместно с НЧ „Кольо Ганчев – 1940 г.“, отбелязаха 100 годишнината от рождението на Петкана Захаријева.

Събитието уважиха: г-жа Иванка Мечева, съпредседа-

тел на ТЖС при СТДБ, г-жа Галина Петкова, директор на Основно училище „Кольо Ганчев“, г-жа Румяна Елиева, внучка на Петкана Захаријева и членове на дружеството.

Гергана Тонева, секретар на читалището, откри тържествената част като припомни накратко нейният живот.

Кирилка Иванова, член на УС на дружеството и председател на Клуба на жената –тракийка благодари на домакините.

Последваха поздравии от репертоара на тракийската певица, изпълнени от Представителният женски народен хор при тракийското дружество с художествен ръководител Петко Танев и Фолклорна певческа група „Петкана Захаријева“ с ръководител Райна Димова.

Родена на 15 юни 1925 г. в селото Чукарово, близо до Тополовград, Петкана Захаријева наследява гласа си от баба си Петкана, на която е кръстена. Животът ѝ е свързан със Стара Загора, където завършва Института за начални учители.

Името на Петкана Захаријева е известно на почитателите на тракийската народна музика. Нейните песни са обичани от всички, които ценят народното изкуство. През целия си съзнателен живот тя живее и работи единствено за и с песента. Ходи от село на село, от къща на къща и успява да събере и създаде богат фонд от близо 500 народни песни, 40 от които са авторски – с текст и музика.

След дипломирането си, Петкана започва работа в Радио Стара Загора като проверител на грамофонни плочи. Създава фолклорната редакция на радиото и работи в нея 20 години. Успоредно с това, а и след напускането на радиото, тя работи и създава десетки самодейни колективи в града на липите и в региона, запалва и поддържа в хората любовта към народната песен.

Скоро след това преминава през различни роли, включително фонотекар, музикален оформител и литературен съ-

трудник в музикалния отдел. Първото ѝ радио участие е на 8 март 1946 г., в предаване, посветено на жените. От него започва кариерата ѝ като певица и водеща на предавания за народна музика. В радиото се запознава със съпруга си Йосиф Есак Елиев, който е говорител.

През 1967 г. започва работа в Народно читалище „Св. Климент Охридски“ в Стара Загора, където ръководи „Художествена самодейност“ и основава младежки фолклорен ансамбъл „Зорница“. Три години по-късно подготвя сборник с народни песни, озаглавен „Духни ветре хладен“.

Репертоарът на Петкана Захаријева включва песни от две основни фамилии – Захариевата, от страна на баща ѝ, и Минчевата, от майка ѝ. Тя с удоволствие изпълнява и известни хайдушки песни като „Песен за Хаджи Димитър“ и „Бре кажи ми Кара Кольо“. През годините е работила с Вълкана Стоянова, Магда Пушкарлова и Иванка Лукова, Комня Стоянова, Елена Граматикова, Иван Шибилев, Никола Ганчев. Работила е с композиторите Николай Кауфман, Стефан Кънев, Михаил Букурещлиев. Писателят и фолклорист Димитър Осинин пише за нея: „Петкана не е случаен изпълнител. Тя е свързана с народната песен и пее по вътрешна необходимост. Запазила е верен усет към нея и бди за нейната автентичност“.

Освен обичта на хората, Петкана Захаријева получава и обществено признание. Тя е почетен гражданин на Тополовград. Носител е на златен медал от събора надпяване „Прослава на хайдутството“, удостоена е с орден „Кирил и Методий“ I и II степен. През 2018 година, в кв. „Железник“ именуват улица на нейно име. „Ангел по душа, мила, добра и емоционална“, така си я спомнят нейни колеги.

Тя си отива твърде рано, на 57-годишна възраст, не успяла да създаде и изпее може би най-хубавите си песни, но оставя трайна следа след себе си.

Поклон пред светлата ѝ памет!

ВЪЛНУВАЩО ТЪРЖЕСТВО В КАЗАНЛЪК, ПОСВЕТЕНО НА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

КОСТАДИНКА ДИМИТРОВА –
ПОЧЕТЕН ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ТД „КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА“,
ГР. КАЗАНЛЪК

Три поколения тракийци от Казанлък отбелязаха 181 г. от рождението на Петко Войвода. Салонът на обновения клуб в квартала събра множество посетители, дошли да отпразнуват патрона на клуба и дружеството. Три поколения на възраст от 3 до 93 години изразиха чрез стихове, песни и танци любовта си към защитника на Тракия и Родоп планина. Участие взеха децата

от ДГ „Здравец“, ученици от ОУ „Чудомир“, който изпълниха рецитала „Жив е войводата“. Данаил Ланджев от СУ „Екзарх Антим I“ и Рада Станчева от ОУ „Никола Вапцаров“ изпълниха стихове от Иван Нанев и Елена Великова.

С кратко, но вълнуващо слово председателят на дружеството София Дончева подчерта какво е дал Петко Войвода на България и какво ние, казанлъчани, сме дали: прекрасна съпруга и съратница на войводата Радка Кравкова, име на квартал, патрон на дружеството, признателност и неза-

бравата.

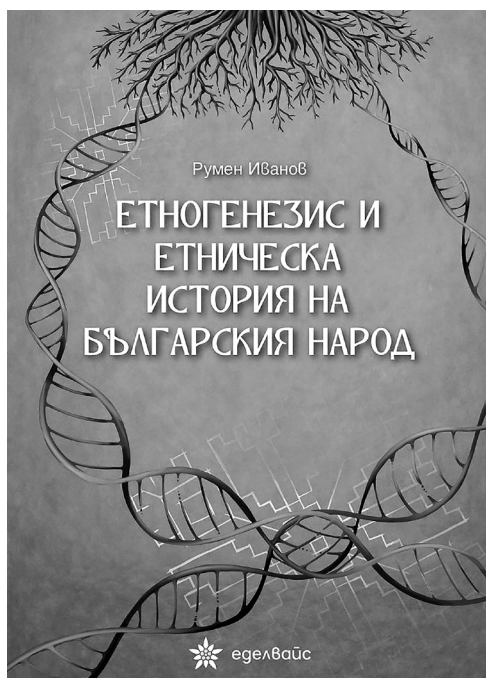
Гости на събитието бяха Гинка Щерева – секретар на Община Казанлък, Теодора Георгиева – директор Общинска библиотека „Искра“, Стоян Методиев-член на Настоятелството на НЧ „Възродена Искра – 2000“, председатели на тракийските дружества от Енина и Дъбово.

С песни за войводата ФГ „Тракия“ поздрави всички присъстващи. Тържеството завърши с тракийско хоро, поведено от най-малките танцьори от ТК „Тракийци“, гр. Казанлък

ПРЕД ТРАКИЙЦИ ВЪВ ВАРНА БЕШЕ ПРЕДСТАВЕНА КНИГАТА „ЕТНОГЕНЕЗИС И ЕТНИЧЕСКА ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД“

СИМЕОН КУЛИШ –
НАУЧЕН СЕКРЕТАР НА ФИЛИАЛА НА ТНИ, ГР. ВАРНА

На 28 ноември в Тракийския клуб на ул. „Преслав“ № 30 в град Варна бе представена книгата на Румен Иванов „Етногенезис и етническа история на българския народ“.

Събитието беше организирано от филиала на Тракийския научен институт и Регионалното тракийско дружество в морския град.

Трудът на младия изследовател бе представен от доц. Димитър Маринов от ВСУ „Черноризец Храбър“.

Авторът Румен Николов Иванов е роден във Варна през 1984 година. Интересът му към историята датира още от ученическите години – с акцент върху българските земи и общности, останали извън пределите на родината, и произхода на етносите.

В представената книга Румен Иванов си е поставил за цел да представи мащабната картина на етнокултурното развитие на българския национален „организъм“ от самото му ражда-

не, през вековете на изпълненото с драматизъм и бурни обрати минало, като стига и до наши дни.

В рецензия за книгата проф. Пламен Павлов е категоричен, че „книгата със сигурност ще заинтригува ценителите на българската история... Дори читателят да не приеме някои виждания на автора, очевидно е, че те провокират научната общност да продължи да търси не толкова лесните и прости отговори на поставените в тази книга въпроси“.

ЗЛАТЕН МЕДАЛ С ЛЕНТА „КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА“ ЗА О.З. ПОЛК. ГЕОРГИ ИВАНОВ ДИМИТРОВ ПО СЛУЧАЙ 95-ГОДИШНИЯ МУ ЮБИЛЕЙ

След това се занимава с обществена дейност и близо 20 години е активен турист.

Ръководител на клуб „Туристи ветерани“ към Туристическо дружество „Сини камъни“, гр. Сливен. Като член на Тракийско дружество „Лазар Маджаров“, работи неуморно за претворяване в дела на тракийската кауза. Пример за подражание на младото поколение. По случай 95 годишния си юбилей, г-н Димитров бе награден от Съюза на тракийските дружества в България с най-високата награда – Златен медал с лента „Капитан Петко Войвода“ за заслуги и принос в националното тракийско движение. Отличието му бе връчено от неговия син о.з. подполковник Бранко Димитров.

Пожелаваме Ви много здраве на Вас и Вашите близки.

Честит юбилей!

Стихотворение за Булгаркьой, написано от г-н Димитров:

Булгаркьой, изпепелено селище,
селище на нашите бащи,
забулено с бурени, тъга, забрава,
ти пак си наша отколешна мечта.
Преминал вихър на войни, страдания,
на раздяла трудна с роден дом и край,
забулен в ужас и неволи страшни,
ти пак си живец в нашите мечти.
Да помним винаги съдбата на бащите,
да помним юлското клане,
забрадките на плачещите майки
и ужасът на страдащи деца.
Булгаркьой, изпепелено селище,
селище на нашите бащи,
бъди прослава славна на тез измъчени мъже,
бъди ти жив и спомен
и днес и в нашите мечти!

Роден на 29-ноември 1930 г. в град Сливен. Потомък на стар тракийски род. Баща му е от село Булгаркьой, Кешанска каза, а майка му – от Лозенград, Одринска Тракия. Завършва средно образование в родния си град и висше в Педагогическия институт в град Бургас. След тях постъпва във Военно училище в град София. Така започва военната му служба като офицер в Българската народна армия. Служи в различни градове на България. Завършва ВА „Георги Стойков Раковски“ в столицата. Служи в родния си град на различни длъжности. Пенсионира се през 1981 г. Като пенсионер работи 10 години в МВР.

НЕЗАБРАВИМ РОЖДЕН ДЕН В ИВАЙЛОВГРАД

ЛЮБКА ДИМИТРОВА – ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА ТД „ЯНИ ПОПОВ“, ИВАЙЛОВГРАД

Тракийци в Ивайловград имаха удоволствието да отпразнуват 75-годишен юбилей на Златка Христова. Тя пее от години в на-

шия тракийски хор към ТД „Яни Попов“. За нас, тракийци, Златка е пример за подражание. Зарежда ни с оптимизъм и енергия. Достойна и горда тракийка, тя е отгледала 5 прекрасни деца. Едно от тях – Здравка, която органи-

зира тържеството, е наш добър приятел и основен спонсор на Тракийското дружество.

Гост на честването бе известният народен певец Илия Луков, с когото изпахме заедно „Ясен месец“.

ТРАКИЙСКО ДРУЖЕСТВО
„ЛАЗАР МАДЖАРОВ“ – ГР. СЛИВЕН

До о.з.полк. Георги Димитров

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

Уважаеми господин Димитров,

Имам честа и удоволствието от името на УС, членовете на Тракийско дружество „Лазар Маджаров“ гр. Сливен и лично от свое име да Ви поздравя по случай Вашият 95 годишен Юбилей!

Възползвам се от приятния повод, за да изразя искреното ни уважение и възхищение от Вашия професионален опит, неуморната енергия, която претворявате в дела, високия тракийски дух и че давате сърце и душа в отстояване на Тракийската кауза.

Потомък на стар тракийски род от Одринска Тракия, с.Булгаркьой, Кешанска каза, Вие сте пример за подражание на младото поколение.

Желаем от сърце живот и здраве на Вас и Вашите близки.

ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ!

29.11.2025 г.
гр. Сливен

Председател на
ТД „Л. Маджаров“ – Сливен
инж. Кирил Киряков

Честито!

Централното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България и редакционната колегия на вестник „Тракия“ честити на рождениците на Съюза през месец януари:

Димчо Апостолов – Карнобат.....3 януари 1944 г.
Емилия-Боряна Славкова.....5 януари 1943 г.
Николай Хаджиев – Стара Загора.....19 януари 1979 г.
Недялка Любенова – Любимец.....19 януари 1960 г.
Лазар Налбантов – Бургас.....25 януари 1986 г.
Светла Славова – Димитровград25 януари 1978 г.
Красимир Премянов – София.....27 януари 1955 г.
Ваня Стоянова – София28 януари 1961 г.
Хайгашот Агасян – София.....28 януари 1957 г.
Диляна Сивенова – Карнобат29 януари

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7А, тел.: 02/987 48 96

Абонирайте се!

Каталожен
номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: Главен редактор д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ, акад. Иван ГРАНИТСКИ, Искра ЧЕРНЕВА, д-р Динко СТРАНСКИ, Хубен СТЕФАНОВ;

Тодор КОРУЕВ Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg, факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА

СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC:STSABGSF

Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Димитринка СМОЛЕВА (София) 0886 746 044; Христо ХРИСТОВ (Варна) Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) 076/60 13 67; Радостина ПРАМАТАРОВА (Средец); Стефан МИЛЕВ (Маджарово); Веска ЛАМБОВА (Шумен) 0877 71 85 03; Светла ЧЕРНОГОРОВА (Сливен); Донка ДИМОВА (Карнобат) Златка МИХАЙЛОВА и Анета ГЕОРГИЕВА (Хасково) 0894 044 420; Мария ИВАНОВА (Ямбол) Светлана ПЕЕВА и Валя ГЕОРГИЕВА (Поморие); Недка ОНОВА (Крумовград).

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака).

БЪЛГАРСКИ ПРАЗНИЧЕН КАЛЕНДАР

БЪДНИ ВЕЧЕР

Бъдни вечер, отбелязвана на 24 декември е един от най-светлите и почитани празници в българския празничен календар. Празникът събира семейството на празнична пост-на вечеря.

Трапезата на Бъдни вечер

Традиционно, трапезата на Бъдни вечер е постна и включва нечетен брой ястия – 7, 9 или 11, като всяко число носи своя символика. Сред задължителните ястия са варен боб, сарми с ориз, ошав, тиквеник, варено жито и др. Обредният хляб, наричан „боговица“ или „вечерник“, заема централно място на масата. В него се поставя паричка. Вярва се, че този, който намери паричката, ще бъде здрав и успешен през следващата година.

Бъдникът и огнището

Особено значение има ритуалът с бъдника, поставен в огнището, което трябва да гори през цялата нощ, символизирайки топлината и сплотеността на семейството.

Прекадяване и благословия на дома

Преди началото на вечерта, най-възрастният член на семейството прекадява трапезата и дома с тамян, за да прогони злите сили и да благослови обитателите. Този ритуал създава усещане за святост и защита, подготвяйки дома за посрещането на Рождество Христово.

Семейни обичаи и вярвания

Бъдни вечер е време за семейно единство и сплотеност. Традицията повелява трапезата да остане неразтрена през нощта, за да може къщата да бъде посетена от покойните

предци, които да благословят дома. Спазването на тези обичаи съхранява българския дух и предава културното наследство на следващите поколения.

В полунощ настъпва най-светият ден в годината – Рож-

дество Христово. Празникът продължава 3 дни – от 25-ти до 27-ми декември. Дните, изпълнени с вяра, са посветени на семейството и дома. Дни, които свързваме с традиции и обичаи.

КОЛЕДЕН КУЛИНАРЕН БАЗАР В СРЕДЕЦ

РАДОСТИНА ПРАМАТАРОВА

За поредна година Коледният кулинарен базар превърна площада на град Средец в уютно място, изпълнено с аромати, настроение и много творчество. В

инициативата се включиха представители на различни институции – училища, детски градини, културни и социални структури. Един от шандовете беше отреден за Тракийско дружество „Лазо

Лазов“. Сръчните ръце на тракийки зарадваха посетителите на базара с домашно приготвени коледни ястия, баницы и сладкиши.

Членовете на Тракийско дружество

„Лазо Лазов“, пожелават на всички тракийци, издатели и читатели на в-к „Тракия“, Весели празници и успешна Нова 2026 година!

Бъдете здрави и много щастливи!